

Душно Трифуновић

БОГОСЛУЖЕЊЕ

I

Од неба земља се плави,
небо се од земље трави —
и једнако миришу.

Далеко до видика, па раширене руке нидокле не досежу.
Види се слап неба на хоризонту: руб неба на рубу
земље.

а нигде руба уму и маштању,
и нигде одјека:
сви су за шумама побегли далеко низ равницу.

II

И данас ме пркосом мамиш ко расцветно трње.
Ти си ми нешто души,

души си ми нешто
због чега заборављам да си ми дан хода
пред умореним ногама
и рукама тако малим,
што тако мало носе, —
а хтео сам кад дођем да бар оне буду пуне
доласка.

Ти и не слугиш да ће те људи прогласити
мојом песмом,
а требала си бити чобаница
да би бар нешто од овог разумела.

III

Опростите стари другари са урија —
можла би ме чудно рика говеда занела и потсетила
на Срнаве и Роге што се ко лађе љуљају после паше,

али чобанска сам певања већ заборавио.
Опростите ми . . .
и дуго, дугачко вичем за њима.
зовем их надимцима,
као да желим да ме сачекају . . .

А у даљини само
један гај побенави, па се одзива,
одзива . . .
Гај се одзива,
још ми се само гај одзива,
пријатељи.

IV

Праштајте.

Пустите нека разбије шаргију
момак кога омами игра Повраћанца
и ситне, ситне, знојне заврзламе,
и растегнута до трећег села сватовска окавица;

пустите нека усред кола нож у ледину забодe —
то њега нешто боли;
пустите га,
боли га нешто.

Можда му се гај уместо људи одзива,
а небо му се триви,
а земља му се плави
од све неком тајном плавом травом мирише.

V

И амин, амин, мама аминима,
Ово је као неко тихо богослужје нама који смо узводу
допливали

на ову земљу
и све нам оста од воде и земље —
и све од земље и све против воде
од оног првог воимјаоца на чврстом под ногама.

Грех је мој што се не осећам грешан, мада ме стид
црвени

пред овим таштим светом
којег су изгледа рђаве роде доносиле
на кржаве постеле.

Само би чупањем душе, мама, могли да нас спасе
арханђели наши,
али ја хоћу да и мој прозор ноћу
с брда нешто зрачи бар дотле,
па и ако не мognем више запевати,
и ако не стигнем да све ођерданим дукатима,
ја барем знам: све нам је од земље и све нам од воде,
а богослужја су само за утеху.

ЧИСТ ЗРАК

Мој брат сваки дан устаје у пет до пет
и одлази на посао

уз пут кашље
уз пут пуши
уз пут дише чисти зрак

Мој брат сваки дан направи локомотиву
он је тешка индустрија
он је тај фундамент

а уз пут дише чисти зрак

Идите сви
на пут
на море
идите сви у авантуру
мој брат ради данас
гради за вас
нову серију
нову туру
он је тешка индустрија
он је тај фундамент

а уз пут дише чисти зрак

Мој брат се враћа с посла
сваког дана око три

Иде тешка индустрија
на бициклу
носи хлеб
и велико срце своје

Склоните се
њему треба чисти зрак.

1966.

У Ж Е

Воји Бабићу

Нас осморица смо за данас
појели свој хлеб и маст
и напили се воде

О нама звезде баш ништа не знају
и каква су поган неће ни сазнати

А осам нас
вукли смо кроз цео дан
за дебело уже привезан
рачvasti Работков глас

Кроз цео дуги дан
да душу за други привежемо
кроз цео дан
гласу смо се снагама одзивали
и сви били ту
а никог као да не би

Само су осам глувих људи
о ветар ослоњени
снагом хлеба и масти
потезали дебело уже
и један подбухли глас

Осам нас одабраних
којима је одбројано

Има ли смисла или нема
Сазнаћемо када задужени објаве
да је трајала Епопеја

а за данас смо
појели свој хлеб и маст
отресли мрве
и напили се воде

1955—1962.

ПОПЛАВА

Пукла равница а пукла брана па нема о што
да удари вал . . .

Вода ко хорда — хорда ко хорда . . .

Мрси се густе ивик црни се пусти шљивик
уз воду узводно врбе се вуку
голе и беле као да слазе тополе газе
дигнутих руку
за њима јаблан један жури
свијен у струку . . .

Већ грца грмље већ шкрипи храст
још мајка бира смер још плачем ја
још сусед псује још сунце на нас зја . . .

Пливају видре пливају даске пливају краве
лети вика кружи птица плива пласт
на њему рода за њима кров са крова зов . . .

и виче ко човек и кликће ко ждрал . . .

А нема о што да удари вал . . .
Небо вода — вода хорда . . .

Пукла равница а пукла брана па нема о што
да удари вал.

1956—1966.